

הבובב

פיתאום אדם נהיה כוכב וכל חייו מש- תנים. **חיים יבין** היה תמיד בחור יפה, אבל עד שלא קלט אותו מסך הטלוויזיה היה היופי הזה מיועד ליחידים בלבד. לפני שנה וחצי, כשהיה בן שלושים

מסתבר שרוב האהבות הן בנות 13-12. ככל שהן צעירות יותר כך אהבתן לוחסת יותר, ומלווה במיכתבי תשוקה המים. במת- נות ובהשתפכיות סוערות. "ביום החמישי האחרון" מספרת האשה, "הוא הופיע כעורך יומן החדשות. ביום שישי ובמשך כל השבת לא יכולנו לנשום בבית בכלל. הטלפון לא הפסיק לצלצל. החיים הופכים כך לגיהנום. זה נורא."

הלידה לא תוסרט

מישהו הפליט את זה בתור בדיחה, מישהו אחר שמע את זה ושאל: "מה, באמת?" וכך הפכה הבדיחה לסיפור מוס- ין וכל הארץ כבר דיברה על כך שאורי ז'ורז' מתכוון להסריט סרט על לידה עם **דליה פרידלנדר**, העומדת ללדת בחודש הבא, בתפקיד ראשי.

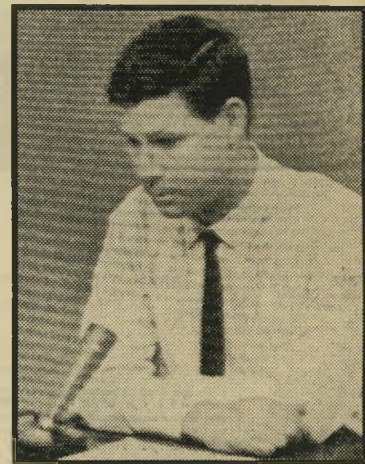
לסיפור שהתגלגל נוספו כמו כדור-שג עוד ועוד פרטים, כל פה שדרכו הוא עבר הוסיף לו עוד קישוט קטן. כשהגיע לשלבו הסופי כבר היתה שותפה בו **מרגוטה קלאוזנר**. התברר שמישא אשורוב, בעלה של דליה, פנה אליה והציע לה תס- ריט מפורט על לידת אשתו, ומרגוטה קלאוז- נר קיבלה את הרעיון, התלבה, וכי וכי. בינתיים יושבים הבעל ואשתו, הנמצאת בחודש השמיני להריון, ורווחים מועם.

"מעולם לא שמעתי על הדבר האידיוטי הזה", מספר מישהו, "לפני יומיים התקשרה איתי איזו עיתונאית, לא שמעתי מעולם את שמה, ואני לא יודע באיזה עיתון היא עובדת, ושאלה אותי אם זה נכון שאשתי עומדת ללדת מול מצלמות הקולנוע של אורי זוהר. סגרתי לה את הטלפון בפרצוף."

הסולחה הגדולה

"אני אכה אותך", אמרה עליזה **עזיקרי** בבית-החוקים, כמה שעות לא- חר שילדה, "אם הוא רק יבוא לבקר אותי אני אעניף לו סטייה, אני אגרש אותו". כל זה היה מכוון ל**אריס סאן**, אבני ילדתה.

אבל כשאריס בא לבקר אותה, היא לא גירשה אותו. כשראה את התינוקת — השתגע מרוב שימחה והתרגשות. שפך עליה מתנות. רוקן את הכסף ש- בכיסו עליה. "זאת הנשמה שלי!" אמר. "היא דומה לי כמו שתי טיפות מים", הוא קרא, "היא נהדרת". הוא הודה אומנם שהאף שלה כבר מתחיל להיות דומה לאף שלו, "אבל בשש מאות לירות אפשר יהיה לתקן את זה."

יבין

וחמש, התחתן עם **יוספה קרונפנדר**, ש- היתה בעטר שנים צעירה ממנו, והכינה אז את הבא. שלה בכלכלה.

היא התפעלה מהפנים היפות שלו, כמו שעשו כל בנות מינה, אבל במיקרה שלה ההתפעלות נשאה פרי והשניים התחתנו. היא המשיכה ללמוד, והיום היא לומדת למא. בכלכלה; והוא המשיך לעבוד ב- קול ישראל, ולהכין את עצמו לטלוויזיה.

והנה פרצה הטלוויזיה לתוך חייהם הפר- טיים, והיום אין לוגו הזה חיים. לא יום ולא לילה, נערות קטנות בכל מקום, בפתח הדלת, בכניסה, בחדר המדרגות. מוצאים אותן במירפסת, ובעיקר באפרכסת הטלפון. הן מצלצלות בכל שעה כשהחיים מרים את הטלפון הן מנסות לשוחח איתו, לג- לות לו את אהבתן. כשאשתו עונה הן טורקות בפניה את השפופרת.

"אנחנו משתדלים להתעלם מזה", מספרת האשה, "כל אדם נורמאלי מתעלם מדברים כאלה. אבל זה קשה, כמובן, זה מטריד."

"אני לא מבין איך יכלו להמציא דבר כזה. נכון שפניתי למרגוטה קלאוזנר, אבל הצעתי לה תסריט, קומדיה מטורפת, בלי שום קשר ללידה."

ומה האמת מאחורי הלחישות והרמוזים? האמת היא שקופת-חולים הומינה סרט בן חצי שעה על הריון ולידה. דליה כבר צולמה בכמה סצינות, אך אח צילום הלידה עצמה יבצעו על יולדת אלמונית.

בדעתם והחליטו לגלות את הסוד לאבידן: הלילה, בליל כל יודי, מתקיימת אורגיה לא נורמאלית עם סמים וילדות.

"אפשר לקבל את הכתובת?" הימחם אבידן שוב. שוב התייעצות ושוב מוסרים לו הש-

עוד באותו יום נשכרה לילדה מטפ- לת, ליום שלם. והעיקר: הוא מוכן לק- חת את הילדה הביתה. "אשתי מוכנה לקחת אותה". אבל עליזה החליטה שהבת תישאר אצלה.

אורגיה ביום כיפור

"וחתיכות?" שאל היודי.

"יהיו שבע", הבטיח איקא, "ואנחנו רק ארבעה. נצטרך למצוא עוד מישהו."

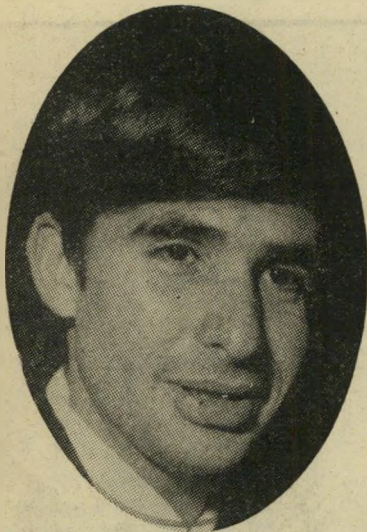
בבחינו השניים כיצד נזקק אבידן את אוניו וכולו דורך להתחשבותיהם. "אתה יודע מה", הוסיף איקא ואמר, "אני בעד זה לגשת מייד לעניין — להיכנס, להוריד את הבגדים, לתלות אותם על הקולב ולהת- חיל מייד באורגיה."

כאן לא יכול היה אבידן להתאסק עוד. קירב את כיסאו אל השניים והימחם כדרכו ברוב חשיבות-עצמית: "אפשר לדעת כמה המזכר?" התייעצו השניים ארוכות, עד שנמלכו

צום ותענית קשים מאוד נגזרו על המי שורר דויד **אבידן** ביום הכיפורים ה- אחרון. לא מצדו, כמובן. הוא פשוט נפל קרבן לתעלול שהניחו לו ידידיו. ומעשה שהיה כך היה.

ישב לו אבידן ערב יום-הכיפורים באחד מבתי-הקפה בדיונוף, כשהוא מתחבט איך יעבור עליו היום הנורא. ליד שולחן סמוך ישב הצייר **איקא** **ישראל** בחברת ידיד, ומעיניו שניהם לא נעלמו דאגותיו הגדולות של אבידן. החליטו השניים לסייע לו.

"אתה מביא איתך את החומר הערבי?" כן, השיב איקא, "אבל רק חומר יבש. הפעם לא אביא זריקות."

אבידן

ניים את הכתובת. קם אבידן והלך להת- כונן לכפידה המפסקת.

את המסמר האחרון בארון המתיחה ש- הכינו לאבידן תקע המשורר **יוסי בן-גל**. פגש בו איקא וסיפר על המתיחה שמתחו את אבידן. אחרי-כך נתקל ב**בן-גל** באבידן ושאל אותו לתמונו: "מה התוכניות שלך להערב?"

"יש לי משהו", הימחם אבידן ברוב חשי- בות."

"אה", אמר בן-גל, "האורגיה של איקא — אני לא הולך לדברים כאלה ביום- כיפור". עכשיו היה אבידן בטוח שנכונה לו תוכנית לא-נורמאלית ליום הנורא.

בערב נאלץ אבידן ללכת ברזל כל הדרך מביתו שברחוב השופטים עד לשוק באול בתל-אביב, שם ומסרה לו כתובת של **בחזו** רח, המכתנת כניסכוהנת אצל פרדריקה. כשהוא נושם ונושף צילצל אבידן בדלת. הדלת נפתחה ובעלת הדירה עמדה בפתח. "מה אדוני רוצה?" שאלה.

"הוזמנתי לכאן למסיבה", הסביר אבידן. "מסיבה?" תמהה האשה.

"זה בסדר", אמר אבידן, "מכירים אותי."

בעלת הדירה כימעת השתבצה. אבידן היה בטוח שמסרבים להניח לו להיכנס לאור- גיה, וכי הוא מחמיץ את החחייה של חייו. לבסוף נאלץ להסתלק בצער ובבושת- פנים. את הדרך עד ביתו שוב עשה ברזל. "אין דבר", אמרו ידידיו, "לפחות הכי רחננו אותו להתענות פעם כמו שצריך ב- יום-כיפור."

סליחה, טעות במספר

רים כדי להפחיד אותי.

"אני לא יודעת למה כל זה בא אלי", מסיימת רוני בבכי קל. "כי בחיים שלי לא היו לי שום עניינים עם מחלות-מין או דב- רים כאלה." ואם האמת ניתנת להיאמר — אפילו לא עם בוסים.

"זו היתה הפעם האחרונה שראיתי אותו." אבל לא את נעמי. יומיים לאחר מכן שוב הופיעה בדיסקוטק של ינוקא, התייש- בה ליד **יוסי בנאי** ואילי, וראתה איך נכנסת למקום אחר, הרוגזת.

זה היה הבר האחרון שראתה, במשך זמן-מה. איך שההיא תפסה אותי, מספרת רוני בהתרגשות גדולה, "תפסה אותי גם חולשה ולא ידעתי מה קורה איתי. אני רק זוכרת שחטפתי בקבוק על הראש. אחרי-כך הייתי בשוק."

רונית, שהיא בת לעדה התימנית, ולכן שחרחרת ונאה, ונוסף לכך עובדת כפקידה באחד ממוסדות-ההסתדרות, לא הרגישה אפילו איך גוררים אותה החוצה. איך מני- קים לה את הפצעים. איך שמים משהו לח וקר על החבורות שעל הגולגולת, ואחר- כך לחצו על זה בעזרת מטבע של חצי לירה.

אבל היא מרגישה, עד היום, את כל גור- פה. וגם הסובבים מרגישים, משום שהוא מכוסה בסימנים.

כשהתאוששה במיקצת, חזרה לבית-השי- מוש, לשם הלכה נעמי להשליך את הפיאה הנוכרית של רוני לאסלה. היא שלתה את הפיאה מן המים של בית-השימוש, ושמה אותה לייבוש.

"עכשיו, בלילות, יש לי סיוטים", היא מספרת. "אני פוחדת שהיא פיתאום תבוא ותברין לי. וברחוב כולם רצים אחרי וצו- חקים לי. הנה נעמי, הנה נעמי! הם אומ-

ובלי

רונית עם

רונית שמוש קיבלה מכות, לפני שבוע, מ**נעמי אדווה** (העולם הזה 1623). זה כבר קרה להמון בחורות. אבל הצרה היא שרוני קיבלה מכות — בטעות.

זה היה ככה: "ישבנו יום אחד בדיס- קוטק, **מארקו תורג'מן**, **אידי גורי** **ליצקי** ועוד שתי בחורות", היא מספרת. "אני באתי לבדי, אני באה תמיד לבד — וגם הולכת לבד."

"בוסים בא, התיישב לצדי, הוא כימעת לא שם לב אלי. אמר כמה מילים נימוסיות ואחרי-כך לקח שתי בחורות, ואת מארקי-